

Kaikkien työelämä -podcast: Late Mäntylä

Haastattelija: Tervetuloa Kaikkien työelämä -podcastin pariin! Tässä podcastissa laajennamme käsityksiämme työstä sekä keskustelemme suomalaisen työelämän epäkohdista niiden kanssa, jotka ovat urallaan keskittyneet kyseisten epäkohtien oikaisemiseen. Minä olen Jarkko Immonen – yksi Helsingin yliopiston uraohjaajista.

Tänään puhumme sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöjen yhdenvertaisuudesta ja sen haasteista työelämässä. Vieraanani on pappi ja aktiivinen julkinen keskustelija Late Mäntylä. Lämpimästi tervetuloa!

Late Mäntylä: Kiitos!

Haastattelija: Olet tehnyt pitkän uran Helsingin yliopiston opiskelijoiden ja sateenkaarivähemmistöjen pappina. Lisäksi olet näkyvästi mukana julkisessa yhdenvertaisuuskeskustelussa ja teet esimerkiksi omaa podcastiasi nimellä Laten Lataamo. Mitä sinulle kuuluu? Mitä on meneillään juuri nyt?

Late Mäntylä: Kiitos. Tämähän on se, mihin kuuluisi sanoa, että "no oikein hyvää, kiitos". Ehkä sen takia, kun tämä podcastinikin, johon en ole vähään aikaan tehnyt uusia jaksoja kylläkään. Siinä on sloganina "vähemmän kirkollisia tabuja". Tabujen murtamisen hengessä kerron, että minulle ei kuulu sillä tavalla kauhean hyvää: liittyen juuri päivän teemaan. Sanotaan näin, että siinä positiossa, että itse on ei-binäärinen ihminen – Se on ehkä se isompi juttu kuin että on homoseksuaali – tekee töitä pyrkien edistämään LHBTIQA-ihmisten asemaa, heidän pappinaan. Kyllä se tässä kirkossa syö ihmistä. Jaksamisen kanssa on ollut tässä viime aikoina vähän ongelmia. Toisaalta innostavaa on se, että opiskelen työnohjaajaksi. Olen ihan liekeissä siitä. Se tuntuu todella omalta jutulta. Siinä pääsee hyödyntämään osaamista, jota on kertynyt tässä vuosien varrella.

Haastattelija: Hienoa kuulla! Ehkä nyt meillä on hyvä tuokio pureutua näihin mieltä painaviin kysymyksiin, myös ikään kuin hyvän edistämisen näkökulmasta, ja ajatusten jakamisen.

Late Mäntylä: Kyllä. Ihan loistavaa, kun sain tulla tänne!

Haastattelija: Jos puhutaan ihan yleisellä tasolla, niin millaisista asioista kanssasi tullaan keskustelemaan?

Late Mäntylä: Se on laaja kirjo asioita, mutta hirveän paljon ne liittyvät ihmissuhteisiin: vuorovaikutukseen ja toisaalta yksinäisyyteen, ihmissuhteiden puutteeseen, jaksamiseen. Myös mielenterveyttä sivuavissa asioissa tosin tietenkin, jos on, niin ohjataan eteenpäin tarvittaessa. Mutta monesti myös, kun odotetaan vaikka psykoterapiaan pääsyä, niin tullaan puhumaan oman elämän asioista. Minulla henkilökohtaisesti korostuvat aika paljon seksuaalisuuden ja sukupuolen kysymykset, koska olen profiloitunut niissä asioissa ja olen myös asiantuntija niissä kysymyksissä. Kyllä monet tulevat pohtimaan myös niitä kysymyksiä.

Haastattelija: Tämän teeman muissa jaksoissa keskustellaan esimerkiksi sukupuolen moninaisuuden kohtaamisesta suomalaisilla työpaikoilla sekä työmarkkinoiden sukupuolisesta segregaatiosta. Edelleen yleisellä tasolla pysytellen, mutta mainitsemasi tabujen purkamisen ja asioista ääneen puhumisen hengessä. Kun keskustelet työssäsi opiskelijoiden kanssa, nouseeko esiin sellaisia omaan tulevaisuuteen ja uraan liittyviä kysymyksiä tai huolia, jotka ovat jollain tavoin kytköksissä sukupuoli- tai seksuaali-identiteettiin? Jos nousee, niin millaisia?

Late Mäntylä: Kyllä niitäkin nousee. Ihan jo se peruskysymys: Tuleeko hyväksytyksi? Voiko olla avoimesti sitä, mitä on työpaikalla? Vai pitääkö olla kaapissa? Voiko edellyttää sitä, että oikeasti kohdellaan yhdenvertaisesti? Vai pitääkö sopeutua jonkinlaiseen syrjintään? Pitääkö vain sietää mikroaggressioita? Miten kestää vähemmistöstressiä siellä? Koska opiskeluaikana on helpompi vielä rakentaa piirinsä ja valita joukko, jonka kanssa on. Keskimäärin, ainakin yliopisto-opiskelijoiden joukossa, ollaan jo tiedostavampia näissä asioissa. Kun menet työpaikalle, niin siellä on sitten tietysti, riippuen työpaikasta, mutta eri sukupolvet läsnä. Johto on usein sitä 50+-ikäistä monessa paikassa. Ei välttämättä näissä kysymyksissä olla niin tiedostavia ja valmiita moninaisuutta kohtaamaan ja yhdenvertaisesti ihmisiä kohtelemaan. Kyllähän nämä ovat sellaisia, jotka mietityttävät.

Haastattelija: Jos edelleen puhutaan ihan yleisellä tasolla ja laajasti katsotaan, koskee se nyt sitten työelämää, yliopistoa tai yhteiskuntaa muuten. Puhutaanko mielestäsi näistä asioista ääneen vai jäädäänkö omien pohdintojen kanssa yksin?

Late Mäntylä: Sanoisin, että some on auttanut paljon. Se on antanut tilan sille ja äänen kaikenlaisille ihmisille. Aiemmin media hallitsi sitä. Sen valta oli iso: Kenen ääni tulee kuuluviin? Nyt sosiaalisen median kautta erilaiset ihmiset saavat äänensä esiin. Siellä ehkä enemmänkin puhutaan, mutta kyllä paljon kuulen sitä, että ihmiset eivät jotenkin uskalla ja pysty puhumaan. Yksi tekijä on se, että on paljon huonoja kokemuksia ammattiauttajista esimerkiksi. Ei ole ymmärrystä moninaisuuden kysymyksille ja vähemmistöstressille. Joutuu

vaikka kouluttamaan sitä ihmistä, jonka pitäisi olla tukena sinulle. Ne ovat niin raskaita kokemuksia, että monesti, varmaankin aika moni meistä on aika huono hakemaan apua. Siinä on kova kynnyks muutenkin. Sitten jos sinulla on vielä pelko, että jos menen sinne ja minua vähätellään, ei ymmärretä. Se voi olla niin latistava kokemus, ja sitten ei ehkä uskalleta tarttua siihen. Tämä on yksi iso ongelma. On aliedustettuna joukossa, vaikka mielenterveyspalveluissa, tiettyihin vähemmistöihin kuuluvat ihmiset, koska he pelkäävät, että eivät tule ehkä kuulluksi. Toisaalta kyllähän mediassa näistä asioista onneksi puhutaan koko ajan enemmän. Moninaisuudelle annetaan tilaa. Kirjoja tulee koko ajan ja muuta. Kyllä tässä mielestäni parempaan suuntaan on menty, mutta monet jäävät silti liian yksin asioidensa kanssa.

Haastattelija: Käännetään katsetta hieman työelämän puoleen. Sinulle varmastikin tutuin kenttä kotimaisessa työelämässä yliopiston lisäksi on kirkko, niin instituutiona kuin työnantajana. Suomen evankelis-luterilainen kirkko on 20 000 työntekijän julkisen sektorin organisaatio. Siihen kuuluu noin 3,7 miljoonaa jäsentä. Olemme saaneet viime vuosina nähdä ja kuulla mediassa paljonkin monenkirjavaa keskustelua kirkon ja kristinuskon suhteesta sateenkaarivähemmistöihin ja päinvastoin. Miltä tilanne näyttää organisaation sisällä, työnantaja–työntekijä-akselilla? Mikä siellä puhututtaa tai mietityttää?

Late Mäntylä: Tässähän tullaan ensin siihen, että laissa on sallittu syrjintä uskonnollisten yhteisöjen sisällä, mutta vain siinä, mikä koskee uskonnon harjoitusta. Silloin kun puhutaan työnantaja–työntekijä-akselista, niin aivan samat lait koskevat niin kirkkoa kuin kaikkia muita uskonnollisia yhteisöjä kuin maallisia työpaikkoja. Ongelma on se, että työpaikkanakin siellä on läsnä kirkollinen kulttuuri. Sitähän pystyy jokainen mediasta seuraamaan, millainen ajattelu siellä on vallalla. Se on sitä, että ihmisoikeusasioista tehdään mielipideasioita. Jos jonkun uskon näkemys on jonkinlainen, se oikeutetaan sillä. Jos vaikka ajattelee, että homous on syntiä. Tai ei tunnusta sukupuolen moninaisuutta, kun Raamatussa lukee mukamas yksioikoisesti jotain. Ne ovat oikeasti tulkintakysymyksiä.

Kun mennään työpaikkatasolle, niin aika harvoin sitä suoraan sanotaan, mutta se tulee sellaisissa tilanteissa esimerkiksi, että kun tehdään rekrytointeja, niitä ovat tekemässä seurakuntalaisten valitsemat luottamushenkilöt. Nyt on seurakuntavaalit taas tulossa. Toivottavasti ihmiset äänestävät syrjimättömiä henkilöitä. Siellä on ihan tutkittu: Siellä on aina luottamushenkilöiden joukossa tietty prosentti niitä, jotka eivät hyväksy edes naisia pappeina. Voi miettiä, hyväksyvätkö he seksuaalisuuden moninaisuutta tai sukupuolen kirjoja. Siinä on aina valtava takamatka jo, kun lähtee niihin kisoihin mukaan. Jos ihmiset ovat avoimesti sitä, mitä ovat ja kuuluvat vähemmistöihin.

Sitten se kulttuuri on hirveän harmoniahakuinen. Nimenomaan arvostetaan sitä, että löytyy harmonia. Sitäkin voi miettiä, kuinka paljon siinä on tilaa epäkohtien esiin nostamiselle. Joita väkisin on, kun kuuluu näihin tiettyihin vähemmistöihin, joiden asemaa ei muutenkaan tunnusteta yhdenvertaisina vielä tässä yhteiskunnassa. Hirveän helposti seksuaali- tai

sukupuolivähemmistöön kuuluva ihminen, ellei sopeudu tiettyyn määrään syrjintää, tulee leimatuksi pelottavaksi, kohtuuttomaksi ja huonokäyttöiseksi.

Haastattelija: Näetkö tässä eroja tai yhtäläisyyksiä suomalaisen työelämän yhdenvertaisuuskeskusteluun tai haasteisiin laajemmin?

Late Mäntylä: Ehkä juuri se, että muualla siitä ei tehdä ainakaan niin avoimesti uskon asiaa. Kyllähän eduskunnassa aina näitäkin puheenvuoroja kuuluu, mutta työpaikoilla yleisesti siitä puuttuu se aspekti ainakin. Toisaalta ajattelen, että kirkossa on kuitenkin puhuttu avoimesti, ainakin homoseksuaalisuudesta tosi kauan. Ainakin se on ollut esillä. Monessa paikassa ollaan kuin se ei olisi mikään ongelma, mutta ihmisten prosessit eivät myöskään etene, jos asioista ei puhuta. Ajattelen, että kautta linjan, oli sitten kyse kirkosta tai melkein mistä tahansa työpaikasta, niin sukupuolen moninaisuus on vielä asia, jossa on pitkä matka vielä tässä yhteiskunnassa, jotta ihmiset voisivat oikeasti kokea, että he ovat samanarvoisia.

Haastattelija: Otetaan lyhyt sivupolku hengellisyyden ja urasuunnittelun rajapintaan. Varoitan, että lipsun hetkeksi vaaralliseen mutuihin ja kokemusperustaisten oletusten hetteikköön. Omassa työssäni uraohjaajana olen ollut huomaavinani, että meidän melko sekulaarisessa yhteiskunnassamme myös oman uskon tai uskonnon, esimerkiksi oman kristillisen maailmankatsomuksen tai arvomaailman tekeminen näkyväksi työelämässä tai työnhaussa koetaan sekin välillä haastavaksi. Koetaan ehkä, että sitä puolta pitää jotenkin piilotella, vaikka se olisi keskeinen osa minuutta ja tulevaisuuden suunnittelua. Oma rajallinen kokemukseni tästä ilmiöstä on rajautunut kristinuskon piiriin, joten en lähde tekemään yleistyksiä tai oletuksia tämän enempää. Mitä ajattelet tällaisesta väitteestä tai havainnosta? Onko siinä perää ensinkään?

Late Mäntylä: Mielestäni siinä on perää. Mielestäni tämä lähtee siitä, että Suomessa: Siitä ei ole kauankaan, kun melkein kaikki olivat luterilaisia kristittyjä, ainakin paperilla. Iloiten olen seurannut monikulttuuristumista ja sitä, miten meillä on vakaumusten kirjo lisääntynyt. Miten nuorempi polvi jo luontevammin keskustelee näistä asioista. Ne eivät ole tabuja, koska sinulla on luokalla ollut joku, joka viettää ramadania ja muuta. Se on paljon julkisempaa kuin mitä on ollut uskonnon harjoittaminen tai hengellisyys, jos sitä on edes ollut, aiemmin. Kyllä paljon kuulen siitä, että ihmiset kokevat, että eivät uskalla puhua. Juuri leimautumisen pelossa. Hirveän paljon elävät käsitykset siitä, että jos olet kristitty, jos olet muslimi, jos olet jotain, niin olet tietynlainen. Ei pääse edes selittämään. Itsekin kannan pappina sitä taakkaa, että automaattisesti oletetaan, että olen niin kuin Päivi Räsänen, mikä on taas aika raskasta, kun itse on yksi niistä, joita Päivi Räsänen puheillaan satuttaa tosi syvästi.

Niissäkin piireissä, joissa ollaan kauhean tiedostavia monella tasolla, niin kuitenkin, kun tullaan uskonnon kysymyksiin, on hirveän usein kauhean yksioikoista ajattelua, mikä johtuu siitäkin, että moni on niin satutettu. On trauma ja siltä kentältä. Se aiheuttaa juuri sen – liittyen esimerkiksi päivän teemaan. Kun katsotaan intersektionaalisesti asioita, niin kuin aina pitäisi katsoa. Kukaan ihminen ei ole vain yksi vähemmistöpositionsa. Jos olet esimerkiksi muslimi ja kuulut seksuaali- tai sukupuolivähemmistöön. Tai olet kristitty. Sinulla on se uskonnollinen juttu siinä. Varsinkin, jos se on joku näistä yksijumalaisista uskonnoista. Se on monesti tosi raskas paikka. Moni puhuu siitä, että ei ole oikein turvassa uskonyhteisössään, koska siellä syrjitään oman sateenkaarevuuden takia. Sitten taas sateenkaariporukoissa ei voi olla ihan täysin omana itsenään, koska siellä taas "dissataan" uskopuolta: puhutaan jotenkin halveksivasti tai muuta. Tämä juuri olisi tosi tärkeä muistaa.

Mikä esimerkiksi omalla kohdallani tällä hetkellä on iso kysymys: Nämä ovat aina niin, että eri ihmisillä... Jokaisella on kokonaisuus: Mikä on koko elämäntarina ja ne kaikki oman elämän taustat ja positiot, joissa on, sekä kokemukset? Minulla esimerkiksi tällä hetkellä: Teen työtäni etupäässä somessa sovitusti nyt vuoden loppuun, koska minun on vaikea olla Helsingin yliopistolla. Ei sen takia, että kukaan olisi ikinä yhtään pahaa sanonut seksuaalisuuteni tai sukupuoleni osalta. En ole ei-binäärinen missään niin turvassa kuin Helsingin yliopistossa. Tämä on aivan ihana yhteisö. Mutta koska olen pappi, niin sehän herättää. Ymmärrän sen ihan hyvin, mutta se herättää monissa sellaisen, että "Mitä ihmettä? Täällä on pappi! Mikä tämä on?". Saan kiinni järjen tasolla siitä, mutta se osuu minulla siihen samaan haavaan, joka minulla on kirkossa. Minua ohitetaan, asiantuntemukseni sivuutetaan, koska olen ei-binäärinen. Nämä ovat vaikeita. Nämä meidän pitää aina ottaa huomioon. Eri ihmisillä on erilaisia. Siksi ihmisillä pitäisi olla paikkoja, joissa voi puhua ja käsitellä asioitaan.

Haastattelija: Otetaan vähän ajallista perspektiiviä pöydälle. Vuonna 2009 olit Suomen ensimmäinen ev.lut.-pappi, joka kertoi julkisuudessa kuuluvansa seksuaalivähemmistöön. Miten arvioisit: Onko tässä ajassa tapahtunut muutosta sukupuolten ja seksuaalisuuden kohtaamisessa tai yhdenvertaisuudessa työelämässä tai yhteiskunnassa laajemmin? Jos on, niin millaista ja mihin suuntaan?

Late Mäntylä: Homous ei ole enää niin iso juttu. Ajattelen, että silloin 2009, kun tulin kaapista, niin silloin aika oli valmis jopa kirkossa sille, että on pappi, joka on homoseksuaali. Oikeastaan sille oli tilausta – tässä yhteiskunnassa laajemminkin. Se meni oikein hyvin. Mutta sitten, kun joskus 2015 vai mitähän se on ollut, tiedostin, että olenkin ei-binäärinen, ja yhä enemmän alkanut niistä asioista puhua, niin se on ollut sellainen... Se on vaikea asia. Mutta se on niin kirkossa kuin yhteiskunnassakin. Olen sanonut sitä, että se on varmaankin sen takia, että ihmisten on kuitenkin paljon helpompi hyväksyä ja kestää se, että Seppo ja Esko rakastavat toisiaan. Se ei tavallaan uhkaa, kun he ovat tuossa. Se on heidän juttunsa.

Mutta kun puhutaan sukupuolen moninaisuudesta, niin sehän on haaste jokaiselle. Minun pitäisikin alkaa katsoa ihmisiä niin, että en ulkopuolelta sukupuolita suoraan. En katso niin, että tuossa on mies ja tuossa on nainen. Se vaatii paljon enemmän. Se vie tai sen pitäisi viedä sellaisiin prosesseihin, joihin moni ei ole valmis, ja mihin ei myöskään kauheasti yhteiskunnassamme anneta tukea. Ihmiset jäävät vähän hämmentyneisiin tiloihin. Syntyy kaikkennäköistä häpeää ja syyllisyyttä. Ne ovat vaikeita vuorovaikutustilanteita, joihin niissä joudutaan.

Ajattelen myös: Jos mietitään työelämää ja sen muutoksia. Kun katson, niin edelleenkin minulle ei tule kauheasti mieleen oikeastaan mihinkään vähemmistöihin kuuluvia johtajia kauheasti tässä yhteiskunnassamme. Se kertoo tosi paljon syrjivistä rakenteista. Se ei ole sattumaa. Se ei ole niin, että me vähemmistöihin kuuluvat emme vain ole niin hyviä siinä. Päinvastoin: Olisimme yleensä paljon parempia, koska on sellaista ymmärrystä ja näköä ihmisten johtamiseen, jota ei ole niillä, joilla on aina ollut sulavampaa meno. Se kertoo rakenteista.

Haastattelija: Onko ihmisillä tyyppisiä harha- tai väärinkäsityksiä sukupuolten ja seksuaalisuuden moninaisuudesta tai yhdenvertaisuudesta työelämässä?

Late Mäntylä: On tietysti. Tässäkin se on niin laaja kirjo. Mutta ihan jo pelkästään se, kuinka moni ei osaa edes erottaa näitä kahta asiaa – ja se on aika raskasta. Minullakin on hirveän usein niitä tilanteita, kun sanon, että ihmiset eivät oikein ymmärrä tätä sukupuolen moninaisuutta. Ihan juuri viime viikolla oli tällainen. Sitten toinen sanoi, että "ai, no mikä siinä on niin vaikeaa". Sitten yritän jotenkin sanoa... Sitten hän on: "Ei minulla ole mitään ongelmaa. Minulle on ihan sama, ketkä ovat parisuhteessa keskenään." Olen siihen, että niin, nimenomaan. Ne ovat tosi vaikeita, koska ei halua nolata toista ihmistä lähtemällä sanomaan, että itse asiassa puhut ihan eri asiasta. Ihmiset käyttävät, mukamas puhuvat kauniimmin, niin puhuvat "sukupuolisesta suuntautumisesta", kun he puhuvat oikeasti seksuaalisesta suuntautumisesta. Ei hahmoteta sitä ollenkaan.

Tietenkin on pahimmillaan näitä, että oikeasti ihmisten mielissä elävät nämä ajatukset, että homoseksuaalinen – Se on joku pedofiili tai pervo, joka tekee lapsille pahaa ja käännyttää heitä. Paljon on sukupuolen moninaisuuskentällä tätä, että lapsia pakotetaan johonkin ja muuta. "Ei saa enää olla tyttö tai poika." Nämähän ovat ihan absurdeja, kun näistä tietää, mutta kun joutuu elämään oikeasti niiden käsitysten kanssa. Sivistyneemmissä piireissähan se on usein niin, että niitä ei sanota ääneen, mutta se on monesti mielestäni melkein pahempi, koska ei pääse puuttumaan. Aistit, että tässä on jotain, mutta ei ole oikein mitään, mihin tarttua. Tai sitten sellaiset kiusalliset, että aletaan todistella omaa hyväksyvyyttä. "Joo, minullakin on yksi homoystävä." Niin, että "okei, tosi kiinnostavaa". Ja: "Minunkin serkullani on lapsi, joka on transnuori." He helposti käyttävät aivan vääräiä termejä. Ne tilanteet ovat tosi kiusallisia.

Haastattelija: Mitä haluaisit sanoa niille opiskelijoillemme, jotka pohtivat oman sukupuoli- tai seksuaali-identiteettinsä vaikutusta omalle työuralleen tai kohtaavat siihen liittyvää syrjintää juuri nyt?

Late Mäntylä: : Kyllä ihan ensin haluaisin sanoa, että se on supervoima. Ole ylpeä siitä, jos sinulla on moninaisuutta! Monilla alkuperäiskansoilla on ollut se ajatus, että on pidetty oikein erikseen arvossa niitä, joilla on moninaisempi seksuaalisuus tai sukupuoli. Olemme vähän kadottaneet sitä, mutta siinä on ollut sitä viisautta, että te näette enemmän. Näette oikeasti enemmän. Samaan aikaan sanon, että kannattaa kyllä yrittää rakentaa omat tukiverkostot, joiden kanssa voi olla. Koska kyllä se voi olla myös aika kovaa, se kyyti joskus. Sitten: Puhu asioistasi. Minuun voi olla yhteydessä oikeasti. Rohkaisen siihen. Minut löytää Instagramista [at]latemäntylä, [at]latemantyla, mikä se on. Kyllä tässä matkaa on vielä, mutta koko ajan menemme parempaan suuntaan.

Haastattelija: Haluatko lisätä vielä jotain ennen kuin päätämme tämän haastattelun?

Late Mäntylä: Ehkä sellaisen voisin lisätä vielä ja nostaa erityiskysymyksenä esiin tässä, kun puhutaan sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöistä ja työelämästä. Työterveysasioina. Koska törmäsin itse tällaiseen erittäin ikävään asiaan. Kun piti saada työterveyden kautta Terveystalosta lyhytpsykoterapiaa 10 kertaa. Sieltä koordinoiva psykoterapeutti soittaa ja sanoo, minkälaista haetaan. Sanoin, että pitäisi olla sellainen, joka ymmärtää sukupuolen moninaisuutta. Tai jos nyt vähemmistöstressiä ja näin. Kuukauden päästä saan vastauksen "Meiltä ei löydy tällaista terapeuttia". Olen, että "Siis koko Suomesta? Voin olla etänäkin". "No ei, ikävä kyllä." Olen, että "okei, onko ketään, joka kokee itse rasismia". "No ei meillä kyllä ole." Jään ihan yksin. Tämä pitäisi saada kuntoon. Ne, joilla on valtaa, niin nyt hoitamaan tätä asiaa kuntoon, että meillä olisi ammattilaisia, jotka ovat koulutautuneet näitä kysymyksiä kohtaamaan. Vähemmistöstressi on aika perusasioita tässä ajassa jo, koska se on samaa ihan kaikkiin vähemmistöihin kuuluvilla. Jotta ihmiset voisivat voida paremmin kautta linjan.

Haastattelija: Erittäin tärkeä pointti. Toivottavasti viesti tästä kantaa kauas kukkuloille.

Late Mäntylä: Jes.

Haastattelija: Lämmin kiitos Late! Oli todella ihana saada sinut mukaan ohjelmaan!

Late Mäntylä: Kiitos, kun sain tulla.

Helsingin yliopiston urapalvelut 2022

Haastattelija: Kiitos, kun kuuntelit Kaikkien työelämä -podcastia. Podcastin on tuottanut Helsingin yliopiston urapalvelut.